[redacted]

Warszawa, dn. 17.09.2026

PETYCJA W INTERESIE PUBLICZNYM
w sprawie zapewnienia państwowego, akademickiego standardu kształcenia psychoterapeutów oraz przejrzystości procesu legislacyjnego

Adresat:
Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Do wiadomości:
Minister Zdrowia

Wnosz[redacted]

PETYCJA[redacted]

Szanowna Pani Minister,

zwracam się z petycją dotyczącą kierunku prac legislacyjnych nad regulacją zawodów psychologicznych i psychoterapeutycznych.[redacted]

Przedmiotem niniejszego wystąpienia jest odpowiedzialność państwa za jakość kształcenia, bezpieczeństwo pacjentów oraz transparentność zasad dopuszczania do wykonywania zawodu psychoterapeuty[redacted]

I. UZASADNIENIE

W debacie publicznej przedstawiciele środowisk psychoterapeutycznych wskazują na rozwiązania funkcjonujące w Austrii, Niemczech i Ukrainie, podkreślając rolę akredytowanych organizacji eksperckich oraz prywatnych instytutów szkoleniowych.

Nie kwestionuję prawa ekspertów do udziału w tworzeniu standardów zawodowych. **Kwestionuję natomiast możliwość traktowania samej akredytacji jako wystarczającej odpowiedzi na pytanie o jakość i niezależność kształcenia.**

Jeżeli państwo ma regulować zawód zaufania publicznego, nie może ograniczyć swojej roli do prowadzenia rejestru, nadzorowania odpowiedzialności zawodowej i określania warunków wydalania z zawodu. Musi również odpowiedzieć, kto ustala programy kształcenia, kto kontroluje ich realizację oraz jakie wymagania edukacyjne są niezbędne do bezpiecznej pracy z pacjentem.

Szczególnego wyjaśnienia wymaga kwestia relacji pomiędzy wykształceniem bazowym, w tym psychologicznym, a wieloletnim szkoleniem psychoterapeutycznym.

[redacted]

Nie można zakładać, że sam kurs zawodowy automatycznie zastępuje wiedzę z zakresu psychologii, medycyny, diagnozy klinicznej i funkcjonowania człowieka.

II. ŻĄDANIA

Wnoszę o:

1. **Przedstawienie stanowiska resortu** w sprawie tego, **czy docelowy system kształcenia psychoterapeutów powinien obejmować publiczną, akademicką ścieżkę edukacyjną**, a jeżeli nie - wskazanie przyczyn takiego rozwiązania.
2. Wyjaśnienie, jakie konkretne kompetencje państwo zamierza zachować w zakresie zatwierdzania programów szkoleniowych, nadzoru nad podmiotami kształcącymi, akredytacji i weryfikacji kwalifikacji psychoterapeutów.
3. Przedstawienie analizy porównawczej modeli austriackiego, niemieckiego i ukraińskiego, obejmującej:
    - udział uczelni publicznych i prywatnych w kształceniu;
    - wymagania dotyczące wykształcenia bazowego;
    - zasady uzyskiwania uprawnień zawodowych;
    - rolę państwa i organizacji eksperckich;
    - zasady odpowiedzialności zawodowej i ochrony pacjentów.
4. Wyjaśnienie, czy projektowane rozwiązania przewidują jednolite, państwowo weryfikowane minimalne standardy kształcenia niezależne od konkretnego nurtu psychoterapeutycznego.
5. Przedstawienie informacji o przeprowadzonych lub planowanych analizach skutków regulacji dla bezpieczeństwa pacjentów, jakości świadczeń i dostępu do psychoterapii.
6. Zapewnienie transparentnego udziału ro nych rodowisk zawodowych, akademickich i społecznych w dalszych pracach legislacyjnych, w tym publikowania zgłaszanych uwag oraz sposobu ich rozpatrzenia.

III. KONKLUZJA

Nie można zasłaniać braku własnych rozwiązań państwowych argumentem, że inne kraje współpracują z organizacjami eksperckimi. Współpraca jest możliwa i potrzebna. Nie może jednak oznaczać rezygnacji państwa z odpowiedzialności za fundamenty kształcenia.

Państwo nie powinno być wyłącznie rejestratorem certyfikatów wydawanych przez rynek szkoleniowy. Jeżeli przyjmuje odpowiedzialność za zawód zaufania publicznego, musi mieć realny wpływ na standardy przygotowania do tego zawodu.

Pacjent ma prawo wiedzieć, kto udziela mu psychoterapii, jakie posiada kwalifikacje, według jakich standardów został przygotowany i kto zweryfikował jego kompetencje.

Wnoszę o merytoryczne rozpatrzenie petycji oraz udzielenie odpowiedzi na przedstawione postulaty.

Z poważaniem,

[redacted]